

WIELKI PIĄTEK MĘKI PAŃSKIEJ LITURGIA NA CZEŚĆ MĘKI PAŃSKIEJ

1. W Wielki Piątek i Wielką Sobotę, zgodnie ze starożytną tradycją, Kościół nie sprawuje Eucharystii.

2. Ołtarz ma być zupełnie obnażony: bez krzyża, świeczników i obrusów.

3. Liturgię Męki Pańskiej sprawuje się po południu około godziny 15, jeśli racje duszpasterskie nie przemawiają za późniejszą porą. Liturgia składa się z czterech części: liturgii słowa, adoracji Krzyża, Komunii świętej i przeniesienia Najświętszego Sakramentu do Grobu Pańskiego.

W dniu dzisiejszym Komunię św. rozdziela się wiernym jedynie podczas sprawowania liturgii Męki Pańskiej; chorym, którzy nie mogą uczestniczyć w tym obrzędzie, można zanieść Eucharystię o każdej porze dnia.

4. Kapłan i diakon, ubrani w szaty mszalne koloru czerwonego, udają się do ołtarza i po oddaniu mu czci padają na twarz lub klękają. Wszyscy zgromadzeni przez pewien czas modlą się w ciszy.

5. Następnie kapłan z posługującymi udaje się na miejsce przewodniczenia. Zwrócony do wiernych odmawia jedną z następujących modlitw.

MODLITWA (opuszcza się wezwanie: Módlmy się)

Pomnij, Boże, na swoje miłosierdzie, otaczaj nieustanną opieką i uświecaj lud swój, dla którego Twój Syn, Jezus Chrystus, ustawił paschalne misterium, przelewając krew swoją. Który żyje i króluje na wieki wieków. **W.** Amen.

Albo:

Boże, Ty przez mękę Chrystusa, Twojego Syna, a naszego Pana, zniweczyłeś śmierć, która wynikła z grzechu pierworodnego i jako dziedzictwo przeszła na wszystkie pokolenia, spraw, abyśmy wszczępieni w Chrystusa i uświęceni przez łaskę nosili w sobie podobieństwo do Niego, jak z konieczności natury nosiliśmy podobieństwo do Adama. Przez Chrystusa, Pana naszego. **W.** Amen.

Liturgia słowa

CZĘŚĆ PIERWSZA: LITURGIA SŁOWA

6. Wszyscy siadają. Najpierw czyta się proroctwo z Księgi Izajasza (52, 13 – 53, 12), po którym następuje psalm.

7. Drugie czytanie bierze się z Listu do Hebrajczyków (4, 14-16; 5, 7-8). Po nim następuje śpiew przed Ewangelią.

8. Z kolei czyta się opis Męki Pańskiej według św. Jana (18, 1 – 19, 42) w taki sam sposób, jak w Niedzielę Palmową.

9. Po odczytaniu Męki Pańskiej może być krótka homilia, którą kapłan może zakończyć wezwaniem wiernych do krótkiej modlitwy w ciszy.

MODLITWA POWSZECHNA

10. Na zakończenie liturgii słowa odbywa się modlitwa powszechna, która ma następujący przebieg: diakon, stojąc na ambonie, wypowiada wezwanie, w którym podaje intencję modlitwy. Wszyscy przez pewien czas modlą się w ciszy, po czym kapłan, z miejsca przewodniczenia lub stojąc przy ołtarzu, odmawia modlitwę z rękami rozłożonymi.

11. Wierni przez cały czas modlitwy mogą stać albo klęczeć.

12. W poważnej i publicznej potrzebie ordynariusz miejsca może pozwolić na dodanie specjalnej intencji lub ją nakazać.

13. Spośród modlitw, znajdujących się w mszale, kapłan może wybrać takie, które lepiej odpowiadają warunkom miejscowym, z tym, że należy zachować kolejność intencji, ustaloną dla modlitwy powszechnej (por. Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego, nr 70).

1. ZA KOŚCIOŁ ŚWIĘTY

Módl-my się, naj-mil-si, za święty Ko-ścioł Bo-ży, niech nasz

Bóg i Pan ob-da-rzy go po-ko-jem i jed-no-ścia i strze-że go

na ca-łej zie-mi, a nam po-zwo-li wieśc ży-cie ci-che i spo-koj-ne

na chwa-łę Bo-ga Oj-ca wszech-mo-gą-ce-go.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty w Chrystusie objawiłeś swoją chwałę wszystkim narodom, † strzeż dzieła Twego miłosierdzia, * aby Twój Kościół, rozszerzony na cały świat, trwał z niewzruszoną wiarą w wyznawaniu Twojego imienia. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

2. ZA PAPIEŻA

Módl-my się za na-sze-go pa-pie-ża N., niech nasz Bóg
 i Pan, któ-ry go wy-brał do wy-ko-ny-wa-nia wł-a-dzy
 bi-sku-piej, za-cho-wa go w zdro-wiu i bez-pie-czeń-stwie
 dla swo-je-go Ko-ścio-ła świę-te-go, a-by rzą-dził świę-tym
 lu-dem Bo-żym.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Twoja mądrość wszystkim kieruje, † wejrzyj łaskawie na nasze prośby i w swojej dobroci racz zachować wybranego dla nas papieża, * aby lud chrześcijański, który od Ciebie otrzymuje przewodników, pod zwierzchnictwem najwyższego pasterza wzrastał w zasługach swej wiary. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

3. ZA WSZYSTKIE STANY KOŚCIOŁA

Co do imienia biskupa i formuły, której należy użyć, por. Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego, nr 149.

Módl-my się za na-sze-go bi-sku-pa N., za wszy-stkich
 bi-sku-pów, ka-pła-nów, dia-ko-nów, za wszy-stkich, któ-rzy
 słu-żą Ko-ścio-ło-wi, i za ca-ły lud wier-ny.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Twój Duch uświęca całą społeczność Kościoła i nią rządzi, † wysłuchaj nasze pokorne prośby za wszystkie stany Kościoła, * aby dzięki Twojej łasce wszyscy wiernie Tobie służyli. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

4. ZA KATECHUMENÓW

Módl-my się za ka-te-chu-me-nów, niech nasz Bóg i Pan
 o-two-rzy wnę-trza ich serc i bra-my swo-je-go mi-ło-sier-dzia,
 a-by o-trzy-ma-wszy w ką-pie-li od-ro-dze-nia od-pu-szcze-nie
 wszy-stkich grze-chów, złą-czy-li się z na-mi w Chry-stu-sie
 Je-zu-sie, Pa-nu na-szym.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty nieustannie ubogacasz swój Kościół nowym potomstwem; † pomnóż wiarę i zrozumienie u katechumenów, * aby odrodzeni w wodzie chrztu świętego, zostali zaliczeni do grona Twoich przybranych dzieci. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

5. O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

Módl-my się za wszy-stkich bra-ci wie-rzą-cych w Chry-stu-sa:
niech nasz Bóg i Pan spra-wi, a-by dą-ży-li do praw-dy, niech
ich zgro-ma-dzi i za-cho-wa w swo-im jed-nym Ko-ście-le.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty gromadzisz rozproszonych, a zgromadzonych zachowujesz w jedności, † wejrzyj łaskawie na wyznawców Twojego Syna * i spraw, niech wszyscy, których uściącił jeden chrzest, złączą się w prawdziwej wierze i bratniej miłości. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

6. ZA ŻYDÓW

Módl-my się za Ży-dów, do któ-rych przod-ków Pan Bóg
prze-ma-wiał, a-by po-mógł im wzra-stać w mi-ło-ści ku Nie-mu
i w wier-no-ści Je-go przy-mie-rzu.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty dałeś swoje obietnice Abrahama i jego potomkom; † wysłuchaj łaskawie prośby swojego Kościoła, * aby lud, który nigdy był narodem wybranym, mógł osiągnąć pełnię odkupienia. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

7. ZA NIEWIERZĄCYCH W CHRYSTUSA

Módl-my się za tych, któ-rzy nie wie-rzą w Chry-stu-sa, a-by
i o-ni, na-peł-nie-ni świa-tłem Du-cha Świę-te-go, mo-gli
wkro-czyć na dro-gę zba-wie-nia.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, spraw, aby niewierzący w Chrystusa, postępując zgodnie z sumieniem, znaleźli prawdę; † i abyśmy przez wzrost we wzajemnej miłości oraz pełniejszy udział w tajemnicy Twego życia * stali się w świecie doskonalymi świadkami Twojej miłości. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

8. ZA NIEWIERZĄCYCH W BOGA

Módl-my się za wszy-stkich, któ-rzy nie u-zna-ją Bo-ga, a-by
w szcze-ro-ści ser-ca po-stę-po-wa-li za tym, co słusz-ne,
i tak mo-gli od-na-leźć sa-me-go Bo-ga.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszczesnogący, wieczny Boże, Ty stworzyłeś wszystkich ludzi, aby zawsze Ciebie szukali, a znajdując Cię, doznali pokoju; † spraw łaskawie, aby wszyscy, mimo przeskód i niebezpieczeństw, dostrzegali znaki Twojej dobroci oraz świadectwo dobrych czynów tych ludzi, którzy w Ciebie wierzą, * i z radością wyznali wiarę w Ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Ojca wszystkich ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

9. ZA RZĄDZĄCYCH PAŃSTWAMI

Módl-my się za wszy-stkich rzą-dzą-cych pań-stwa-mi: niech
nasz Bóg i Pan kie-ru-je ich u-my-sła-mi i ser-ca-mi we-dług
swo-jej wo-li, a-byś-my wszy-scy ży-li w praw-dzi-wej
wol-no-ść i po-ko-ju.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszczesnogący, wieczny Boże, w Twoim ręku są ludzkie serca i od Ciebie pochodzą prawa wszystkich ludów; † wejrzyj łaskawie na tych, którzy nami rządzą, * aby na całym świecie panowały trwały pokój i pomyślność narodów, a religia cieszyła się wolnością. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

10. ZA STRAPIONYCH I CIERPIĄCYCH

Módl-my się, naj-mil-si, do Bo-ga Oj-ca wszech-mo-gą-ce-go,
a-by o-czy-ścił świat z wszel-kich błę-dów, od-wró-cił od nas
cho-ro-by, głód od-da-lił, o-two-rzył wię-zie-nia, ro-zer-wał
kaj-da-ny, ra-czył dać bez-pie-czeń-stwo i szczę-sli-wy po-wrót
po-dró-żu-ją-cym, zdro-wie cho-rym, a u-mie-ra-ją-cych
ob-da-rzył zba-wie-niem.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszczesnogący, wieczny Boże, pociecho strapionych i mocy cierpiących, † usłysz prośby tych, którzy w jakimkolwiek utrapieniu wołają do Ciebie, * aby wszyscy mogli się radować, że doznali w swoich potrzebach Twego miłosierdzia. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

CZĘŚĆ DRUGA: ADORACJA KRZYŻA

14. Po modlitwie powszechniej odbywa się uroczysta adoracja Krzyża. Można ją przeprowadzić w dwojakim sposobie, zależnie od okoliczności.

PIERWSZA FORMA UKAZANIA KRZYŻA

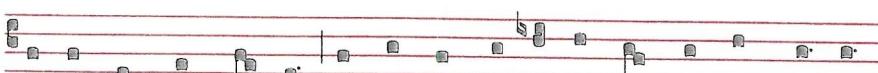
15. Do ołtarza przynosi się zaslonięty Krzyż; dwaj ministranci niosą przy nim zapalone świece. Kapłan, stojąc przed ołtarzem, bierze Krzyż, odsłania jego górną część i podnosząc go, śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża; w śpiewie pomaga mu diakon lub, jeśli zachodzi potrzeba, schola. Wszyscy odpowiadają: Pójdźmy z pokłonem, po skończeniu śpiewu klękając na oba kolana i przez chwilę oddają cześć Krzyżowi. W tym czasie kapłan trzyma wzniесiony Krzyż. Następnie kapłan odsłania prawe ramię Krzyża i znowu podnosząc Krzyż, śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża, po czym odbywa się wszystko jak poprzednio. Wreszcie odsłania Krzyż całkowicie, śpiewa po raz trzeci wezwanie: Oto drzewo Krzyża i wszystko odbywa się jak za pierwszym razem.

16. W towarzystwie dwóch ministrantów, którzy niosą zapalone świece, kapłan zanosi Krzyż na miejsce między prezbiterium i nawą lub na inne odpowiednie miejsce. Krzyż przekazuje ministrantom, którzy go podtrzymują; świece stawia się po obu stronach Krzyża. Teraz odbywa się adoracja Krzyża, jak niżej.

DRUGA FORMA UKAZANIA KRZYŻA

17. Kapłan lub diakon, albo ktoś odpowiedni z posługującymi, udaje się z ministrantami do drzwi kościoła. Tu bierze nie zaslonięty Krzyż, ministranci zaś biorą zapalone świece. Obywa się teraz procesja z Krzyżem przez kościół do prezbiterium. W pobliżu wejścia, pośrodku kościoła i przy wejściu do prezbiterium niosący Krzyż zatrzymuje się, podnosi go i śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża. Wszyscy mu odpowiadają: Pójdźmy z pokłonem, po każdej odpowiedzi klękając i przez chwilę oddają w milczeniu cześć Krzyżowi. Następnie Krzyż i świece umieszcza się tak, jak wyżej podano, i odbywa się adoracja.

ŚPIEW PRZY UKAZANIU KRZYŻA

O-to drze-wo Krzy-za, na któ-rym za-wi-sło Zba-wie-nie świa-ta.
Wszyscy odpowiadają:

Pójdź-my z po-kłó-nem.

ADORACJA KRZYŻA

18. Kapłan, duchowieństwo i wierni przechodzą procesjonalnie przed Krzyżem i oddają mu cześć przez przyklęknięcie albo w inny sposób, zgodny z miejscowym zwyczajem, np. przez ucałowanie.

W tym czasie śpiewa się pieśni: Wielbimy Krzyż, Święty Boże, Ludu, mój ludu, Krzyżu święty lub inne odpowiednie pieśni. Ci, którzy złożyli cześć Krzyżowi, siadają.

19. Adoruje się tylko jeden Krzyż. Jeżeli z powodu wielkiej liczby uczestników liturgii nie wszyscy mogą podejść do Krzyża i oddać mu cześć, obrzęd adoracji można odprawić w następujący sposób: gdy część wiernych odda cześć Krzyżowi, kapłan bierze go, staje pośrodku przed ołtarzem i w krótkich słowach zachęca zgromadzonych do adoracji. Następnie podnosi Krzyż i tak go trzyma przez pewien czas, wierni zaś oddają wtedy cześć Krzyżowi w milczeniu.

20. Po zakończeniu adoracji Krzyż zanosi się na zwykłe miejsce przy ołtarzu. Zapalone świece stawia się na ołtarzu lub przy Krzyżu.

ŚPIEWY NA ADORACJĘ KRZYŻA IMPROPERIA I

ANTYFONA

Wielbimy Krzyż Twój, Panie Jezu, * wysławiamy Twoje święte zmartwychwstanie, * bo przez drzewo Krzyża przyszła radość dla całego świata.

Ps 67 (66), 2

Niech Bóg się zmiłuje nad nami i nam błogosławi; * niech nam ukaże pogodne oblicze.

ANTYFONA

Wielbimy Krzyż Twój, Panie Jezu, * wysławiamy Twoje święte zmartwychwstanie, * bo przez drzewo Krzyża przyszła radość dla całego świata.

II

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,
zmiłuj się nad nami.

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,
zmiłuj się nad nami.

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,
zmiłuj się nad nami.

III

Ludu, mój ludu, cóżem ci uczynił?
 W czymem zasmucił albo w czym zawinił?
 Jam cię wyzwolił z mocy faraona,
 A tyś przyrządził krzyż na me ramiona.

Ludu, mój ludu...
 Jam cię wprowadził w kraj miodem płynący,
 Tyś Mi zgotował śmierci znak harbiący.
 Ludu, mój ludu...
 Jam ciebie szczepił, winnico wybrana,
 A tyś Mnie octem poił, swego Pana.

Ludu, mój ludu...
 Jam dla cię spuszczał na Egipt karanie.
 A tyś Mnie wydał na ubiczowanie.
 Ludu, mój ludu...
 Jam faraona dał w odmęt bałwanów,
 A tyś Mnie wydał książętom kapłanów.
 Ludu, mój ludu...
 Morzem otworzył, byś szedł suchą nogą,
 A tyś Mi włócznią bok otworzył srogą.

Ludu, mój ludu...
 Jam ci był wodzem w kolumnie obłoku,
 Tyś Mnie wiódł słuchać Piłata wyroku.
 Ludu, mój ludu...
 Jam ciebie karmił manny rozkoszami,
 Tyś Mi odpłacił policzkowaniemi.

Ludu, mój ludu...
 Jam ci ze skały dobył wodę zdrową,
 A tyś Mnie poił goryczą żółciową.
 Ludu, mój ludu...
 Jam dał, że zbici Kanaan królowie,
 A ty zaś trzciną biłeś Mnie po głowie.

Ludu, mój ludu...
 Jam ci dał berło Judzie powierzone,
 A tyś Mi wtłoczył cierniową koronę.
 Ludu, mój ludu...
 Jam cię wywyższył między narodami,
 Tyś Mnie na krzyżu podwyższył z łotrami.

IV**HYMN**

Krzyżu święty nade wszystko,
 Drzewo przenajszlachetniejsze!
 W żadnym lesie takie nie jest,
 Jedno na którym sam Bóg jest.
 Słodkie drzewo, słodkie gwoździe,
 Rozkoszny owoc nosiło.

Skłoń gałązki, drzewo święte,
 Ulżyć członkom tak rozpiętym,
 Odmień teraz oną srogość,
 Któraś miało z przyrodzenia,
 Spuść lekuchno i cichuchno
 Ciało Króla niebieskiego.

Tyś samo było dostojarne
 Nosić światowe zbawienie,
 Przez cię przewóz jest naprawion
 Światu, który był zagubion,
 Który święta Krew polała,
 Co z Baranka wypływała.

W jasełkach leżąc, gdy płakał,
 Już tam był wszystko oglądał,
 Iż tak haniebnie umrzeć miał,
 Gdy wszystek świat odkupić chciał,
 W on czas między zwierzętami,
 A teraz między łotrami.

Niesłychana to jest dobroć
 Za kogo na krzyżu umrzeć;
 Któż to może dzisiaj zdziałać,
 Za kogo swoją duszę dać?
 Sam to Pan Jezus wykonał,
 Bo nas wiernie umiłował.

Nędzne by to serce było,
 Co by dziś nie zapłakało,
 Widząc Stworzyciela swego
 Na krzyżu zawieszonego,
 Na słońcu upieczonego
 Baranka wielkanocnego.

Maryja Matka patrzała
Na członki, co powijała,
Powijając, całowała,
Z tego wielką radość miała.
Teraz je widzi szczeriały,
Żyły, stawy w Nim porwane.

CZĘŚĆ TRZECIA: KOMUNIA ŚWIĘTA

21. Ołtarz nakrywa się obrusem i umieszcza na nim korporał i mszał. Następnie diakon lub, gdy go nie ma, sam kapłan przynosi Najświętszy Sakrament krótszą drogą z miejsca przechowania do ołtarza. W tym czasie wszyscy stoją w milczeniu. Dwaj ministranci towarzyszą kapłanowi, niosąc przy Najświętszym Sakramencie zapalone świece, które stawiają na ołtarzu lub obok niego.

22. Gdy diakon postawi na ołtarzu puszkę z Najświętszym Sakramentem i odkryje ją, podchodzi kapłan, przykłeka i staje przy ołtarzu. Z rękami złożonymi głośno mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

Kapłan rozkłada ręce i mówi razem z ludem:

Ojcie nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wóź nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami sam kapłan mówi dalej:

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Procesja do Grobu Pańskiego

23. Kapłan, ze złożonymi rękami, mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała Twojego * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

24. Kapłan przykłeka, bierze małą hostię i trzymając ją nieco podniesioną nad pateną, zwrócony do ludu, mówi głośno:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. *

Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego uczęst.

I razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan, zwrócony do ołtarza, z cieczą przyjmuje Ciało Chrystusa.

25. Następnie kapłan rozdaje wiernym Komunię świętą. W czasie Komunii można śpiewać odpowiednie pieśni.

26. Gdy wierni przyjmą Komunię, puszkę z Najświętszym Sakramentem umieszcza się w tabernakulum. Jeżeli jest diakon lub drugi kapłan, może puszkę od razu przenieść do tabernakulum w Grobie Pańskim.

27. Po Komunii można zachować przez pewien czas świętę milczenie, po czym kapłan odmawia następującą modlitwę:

MODLITWA PO KOMUNII

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty nam dałeś nowe życie przez błogosławioną śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, † zachowaj w nas dzieło swojego miłosierdzia * i spraw, abyśmy przez udział w tym misterium zawsze dla Ciebie. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

CZĘŚĆ CZWARTA: PROCESJA DO GROBU PAŃSKIEGO

28. Zgodnie z wielowiekową tradycją, w Wielki Piątek po ukończeniu liturgii Męki Pańskiej przenosi się Najświętszy Sakrament do Grobu Pańskiego i wystawia do adoracji.

29. W kaplicy Grobu Pańskiego powinien być ołtarz, choćby przenośny, i tabernakulum do przechowywania puszek z Najświętszym Sakramentem.

30. Monstrancję, okrytą welonem, można wystawić na ołtarzu lub na tronie, który powinien być umieszczony blisko ołtarza.

31. Wszystkie elementy dekoracyjne i światła powinny kierować uwagę wiernych na Najświętszy Sakrament, który jest Pamiątką Śmierci i Zmartwychwstania Chrystusa, a nie na figurę Chrystusa leżącego w grobie.

32. Po modlitwie po Komunii Najświętszy Sakrament wystawia się na ołtarzu w monstrancji, którą się okrywa przezroczystym białym welonem.

Kapłan nakłada kadzidło do kadzielnicy, klęka i okadza Najświętszy Sakrament, następnie w uroczystej procesji przenosi Go do Grobu Pańskiego. W czasie procesji śpiewa się pieśń o Męce Pańskiej, np. Jezu Chryste, Panie miły.

33. Po wystawieniu Najświętszego Sakramentu w Grobie Pańskim, kapłan okadza Go i po chwili milczenia odmawia następującą modlitwę:

Panie Jezu Chryste, nasze zmartwychwstanie i życie, podźwignij nas z grobu grzechów, nawiedź i napełnij duchową mocą. Spraw, abyśmy ugruntowani w wierze, nadziei i miłości mogli pojąć ze wszystkimi świętymi, jak wielka jest Twoja miłość. Tak bardzo nas umiłowałeś, że dla nas poniosłeś śmierć na krzyżu, aby żaden człowiek, który wierzy w Ciebie, nie zginął, ale miał życie wieczne. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. **W. Amen.**

34. Kapłan i posługujący, po krótkiej adoracji w ciszy, odchodzą do zakristii. Adoracja Najświętszego Sakramentu w Grobie Pańskim trwa do rozpoczęcia Wigilii Paschalnej.

35. Po zakończeniu liturgii Męki Pańskiej obnaża się ołtarz w prezbiterium.

36. Uczestnicy popołudniowej liturgii ku czci Męki Pańskiej nie odmawiają Nieszporów.

37. Jeżeli nie ma procesji do Grobu Pańskiego, bezpośrednio po modlitwie po Komuni kapłan odsyła lud. Kapłan zwrócony do ludu wyciąga nad nim ręce i odmawia następującą modlitwę:

Panie, nasz Boże, niech obfite błogosławieństwo spłynie na Twój lud, który obchodził pamiątkę śmierci Twojego Syna i spodziewa się swojego zmartwychwstania; † odpuść mu winy, udziel pocieszenia, umocnij go w świętej wierze * i zapewnij mu wieczne zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego. **W. Amen.**

WIELKA SOBOTA

1. W Wielką Sobotę Kościół trwa przy Grobie Pańskim, rozważając Mękę i Śmierć Chrystusa.

Poświęcenie pokarmów wielkanocnych należy poprzedzać wspólną adoracją przy Grobie Pańskim.

2. Kościół powstrzymuje się od sprawowania ofiary Mszy św., dlatego główny ołtarz pozostaje obnażony.

3. Komunii świętej można udzielać tylko w formie Wiatyku.

4. Po uroczystej Wigilii, czyli nocnym oczekiwaniu Zmartwychwstania, rozpoczyna się radość wielkanocna, która trwa przez pięćdziesiąt dni.

5. Przed rozpoczęciem Wigilii Paschalnej należy zakończyć adorację przy Grobie Pańskim. Kapłan lub diakon, ubrany w komżę i stułę, intonuje krótki śpiew na cześć Najświętszego Sakramentu, następnie wyjmuje Hostię z monstrancji i chowa ją w tabernakulum Grobu Pańskiego. Na figurę Chrystusa leżącego w grobie kładzie się białą zasłonę, a w Grobie Pańskim ustawia się figurę Chrystusa Zmartwychwstałego. Po schowaniu Najświętszego Sakramentu wygasza się światła, z wyjątkiem wiecznej lampki albo dwóch świec. Pod koniec Wigilii Paschalnej znowu zapala się światło w Grobie Pańskim, jeśli wznowia się adorację.